

2000 leütés

Lekonyuló pitypang

Nem mi nyertük a legtöbbet.

Virág az ember – s az embernek halála igen iszonyú és röttenetes dolog –, de nem virág minden folyóirat, következésképpen a halála is kevésbé iszonyú. S ha mégis virág némelyik, nem mindegy, miféle. Ha egyszer az a jelszó: virágozzék minden pitypang, akkor mi, nem kellőképpen őshonos növénykéek, nem virágozunk és nem is virágozhatunk tovább, a terepet átveszi a gazdanövény, a *Taraxacum officinale*. Hogy miért pont ő, arra nincs logikus botanikai magyarázat, van viszont mozgalmi.

Csakis a szeretett mozgalmi emlékeknek, meg az emlék újraélesztésére való őszinte törekvésnek tulajdonítható, hogy megint Kinyíltott a pitypang, mottóvá lett az ötvenes évek elejének úttörődala, melyet az eredeti felvételen operettprimadonna szólójával megerősített gyerekkórus vett fel (zene: Kemény Egon, szöveg: Dalos László, a komponista 1953-ban Erkel-díjat kapott gyerekeknek írt kórusaiért). Ezzel a régi-új, ám roppant fiatalos mozgalommal, s a Kacsóh Pongrác-i irálllyal nem tudjuk tartani a lépést, képtelenek vagyunk ennyire kinyílni.

Ily sportív nemzetben ez nem vezethet jóra. Úgy lehet, nem értettük meg az idők szavát, gondolatban leegyszerűsítettük a helyzetet. Észre kellett volna vennünk, hogy a sport iránti rajongás megfér a verseny masszív utálatával, sőt üldözésével és teljes kiküszöbölésével. Ha az erőtér eléggé központi, közel áll ahhoz, hogy a gazdaságban és a politikában is versenytárs nélkül uralkodjék – különben nem is volna méltó a „központi” nevezetre.

Mostantól söralátétben is elférne a lap, de a rátarti szerkesztők nem élnek a sajtótörténeti lehetőséggel. A fejlődés nélküliünk robog tovább, köszönjük az eddigi kitüntető figyelmet, de nincs itt már semmi néznivaló, tessék továbbhaladni.

Búcsúzzunk a szerető nagymama súlyos élettapasztalatait gyengéden megfogalmazó intellemmel: „az a fontos, hogy ne legyen háború”.

Barabás András